

Ledvina koniklece

„Ledvina koniklece? Jak mám promúzu najít ledvinu koniklece?“ nechápal Filikus Melasbotka, mladík nemalé, nevysoké postavy s melounovitou hlavou v škorních a punčoškách a s nedble nasazeným baretem. Tu nedbalost cvičil několik týdnů.

„Já přece zkoušen nejsem, tak proč se mě ptáš?“ odpověděl dorecitovaný básník, Gvendolin Dokopal, asi dvousetletý muž se spirálovitě zatočenými bílými kníry a dlouhatánskou bradkou plazící se jako had po brakátové vestičce napnuté objemným břichem.

„Jste přece můj poetický kmotr a tohle jste si vymyslel vy, stejně jako ten *prachový koktejl*.“

„Právě proto ti nemohu pomoci, já mám dohlédnout, aby ses naučil hledat básnické obraty a nemusel do dolů těžít kalamář a nebo nedej bože mezi vzduchoplavce lovit divoký papír. Ty máš to nejšlechetnější poslání, hledání básní, jenž jim dávají práci. Víš kolik mladých mužů přijde o život, když se snaží ulovit třeba jen obyčejnou čtvrtku a ty bys jí zaplnil nějakým nesmyslem, to jak ti pomohu je zadání domácího studia ledvin a konikleců.“ Gvendolin poplácal svou žábu, která nafoukla měchýř a jako balón se vznesla. Několik stop nad zemí se začala pomalými tempy blán zadních nohou vzdalovat. Filikus se sklesle posadil a hleděl na fialový květ s žlutým středem. *Prachový koktejl* nepochopil, takže tohle byl jeho poslední pokus jak se stát skutečně dorecitovaným básníkem.

Vzdychl si a začal květ popisovat. Vzal si toaletní roly, ty se lovil ve velkých hejnech a byly určeny začínajícím

autorům, kteří na nich zkoušeli, než se začali požívat, a z nedalekého stromu si usekl tužku. Hustým klikatým písmem popsal tři čtverčky, než se Gvendolin vrátil a přinesl mu ledvinu. Zcela samozřejmě si začal pročítat jeho výtvary.

„*Slunce fialovými šátky mávající*, vážně si popsal fialovou jako fialovou. Ti hoši dole se tam pro tvou poezii krčí v šachtách a ty plýtváš inkoustem na takové običejné slovo jako *fialová*? Vždyť jsi přeci básník, promůžu, tak se zamysli,“ Nakopl Gvendolin drn na němž dosud mladík seděl, až vyletělo několik konikleců.

„Už to mám!“ zvolal nadšeně Filikus a zvedl květinu květem dolů a ukázal na svazčitý kořen. „Vždyť podívejte se na to, ledvinami přece prochází voda a tenhle kořen má přesně tu slizkou eleganci jako ledviny. Já tedy nakonec přece jen dorecitoval, už si nebudu muset všechny své verše memorovat a mohu je konečně zapsat,“ jásal nově dorecítovaný básník, jak si myslel.

„Ale vůbec né!“ stáhlo se obočí jeho poetického kmotra až se málem spojilo s kníry. „Copak je v poezii něco tak fyzického jako kořeny, Múzo ty to slyšíš.“

„To přece nedává smysl,“ rozhorlil se mladý básník, „ledvina je slizká, víme že je potřeba a přesto se jí straníme a dokonce máme k ní i trochu odpor a koniklec je zase roztomilá květina, trochu ostrá oproti světu, ale právě proto ji chceme prozkoumávat je výrazná a přesto si neprotiřečí. Jak mám tyhle věci zkloubit? Vyjadřují snad naší nechuť věci objeovat, třebaže jistě skrývají mnohé zajímavosti? Nebo ještě rozdíl mezi slizkými potřebami těla a ostrými a krásnými potřebami zraku?“

„Ano, ano to a mnohem více, je to báseň, jenž je stále jiná, tak nejasná, že vní můžeš odhalit všechno. Když vstaneš je ti povzbuzením, najdeš si v ní plán na celý den a než jdeš spát je ti ukolébavkou, která vypráví o snech a hlubokém spánku. Na schůzi podlézá šéfovy a na rande se dvoří, každý ji vydí jinak, ale pro všechny je napsaná stejně, to jsou ledviny koniklece, nepochopitelné rozumem, ale každé srdce je pochopí a to musíš hledat, s plamínkem múzy, aby ses neztratil na svých cestách.” A Filikus začal psát. Tužka se míhala po papíře, až ozdobně dokončila báseň.

„To je krásné,” rozplakal se Gvendolin, který mu nakukoval přes rameno, „to je přesně ono, chlapče, to je něco po čem střevo Lupampů prahne. To snad necháme zapsat na jednu z těch vražedných čtvrtek:”

Ledvina koniklece

Příliš žravých bot.
Září tajemné oko medůzy
smirglová sekrece.
Hledání múzy
skončily přece
záhyby skleněného zvířete
a díry v ocasu paraplete.
Dot.